



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

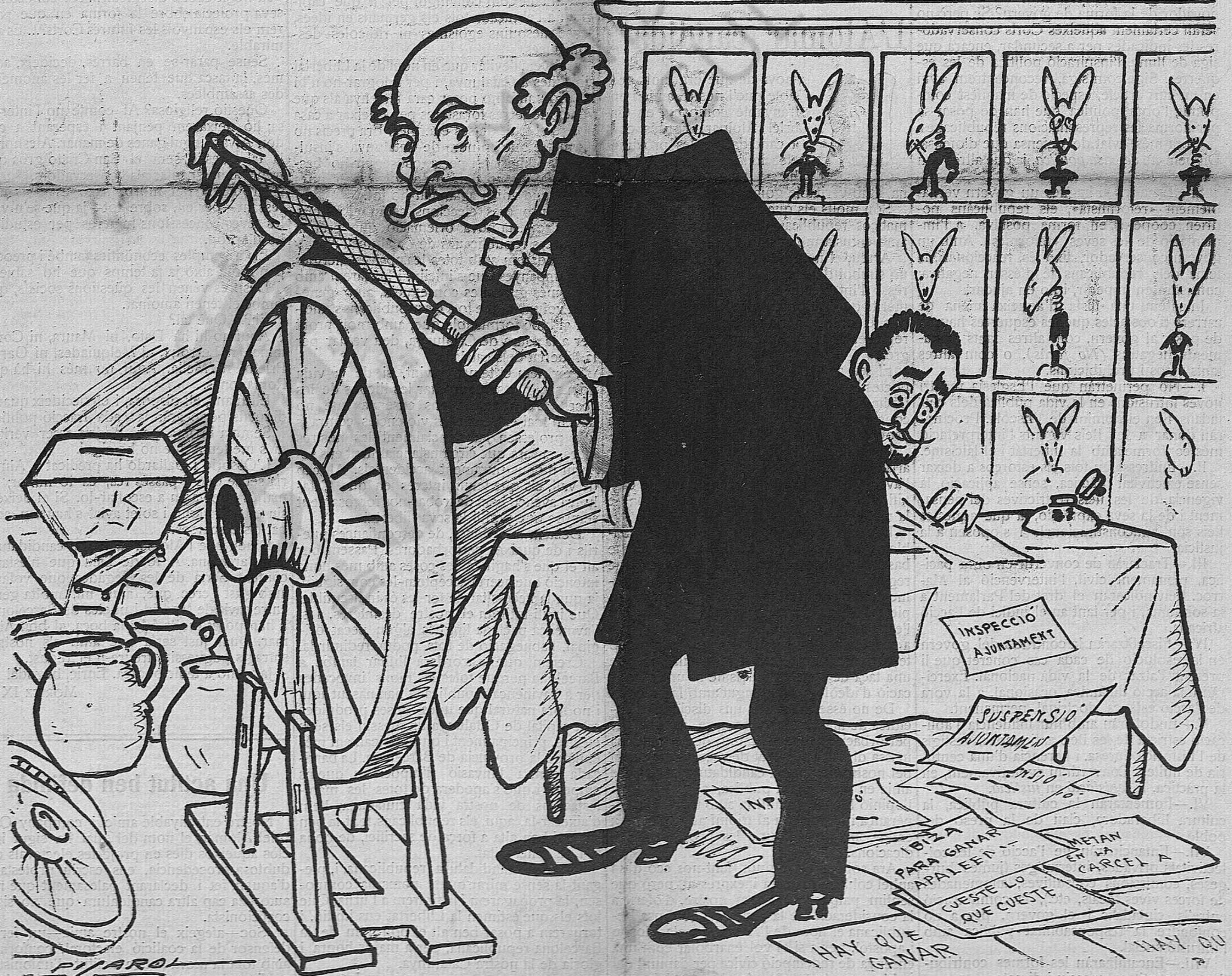
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosa)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

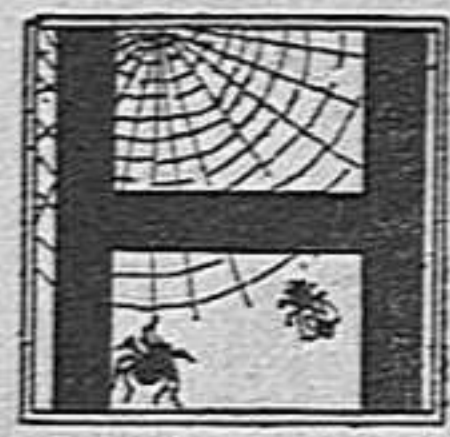
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

PREPARANT LA GRAN TUPINADA



—Un copet de llima a les rodes, no hi anirà del tot malament.

El Decàleg del representant



A començat el període electoral. Dins un mes quedarà renovat el poder legislatiu d'Espanya... I bé, republicans ¿com voldríeu que fos la vostra minoria ideal, en les futures Corts?

Comencem per imaginar-la com a representació de la petita part conscient entre la multitud espanyola no arribada encara a nació, això és, a consciència; com el nucli de formació de l'ànima futura del nostre Poble; com un agrupament de *ciutadans* entre una massa de *súbdits*; com una selecció de *polítics* entre una col·lecció d'aspirants a *administrador*.

Estem massa acostumats a calcular la vitalitat de les coses segons el contingent numèric, segons la quantitat, més que segons la qualitat. Així, ara mateix, quan els dinàstics arriben profecies sobre la probable distribució de forces en el pròxim Congrés, adjuquen una migrada representació an els republicans; i si es complissen aquests auguris, fonaments en el desig mateix de qui els aventura, no deixaria de cantar-se com una glòria de la monarquia l'enfonsament de l'esquerra anti-dinàstica.

Ah, no, senyors meus! La virtut de la nostra causa està en la doctrina i no en la seva més o menys immediata victòria; la seva força està en l'exponent més que en el coeficient, en l'intensitat més que en l'extensió.

Hi hà, de totes maneres, una obra en la qual els republicans puguin cooperar des del poder legislatiu, separadament de l'ideal renovador de la forma de govern? Sí; però no seran certament aqueixes Corts conservadores les indicades per a secundar, encara que siga de lluny, l'inspiració política de les esquerres. Siga com siga, reconcentrem ayui en un curt article, especie de manifest comprimit, l'obra política que han de posar-se per norma les representacions republicanes.

Obra més aviat de defensa que d'ofensa. Diguem-ne *defensa política*, ja que altres han parlat de *defensa social*.

Si a Espanya hi hagués un govern veritablement «reformista», els republicans podrien cooperar, en forma positiva, a l'implantació de les seves «reformes». Amb un govern conservador, això és, reaccionari, la feina dels republicans té d'ésser negativa; consistirà en impedir, i no en ajudar.

Intentem una llista d'aqueixa mena de carrera d'obstacles que les esquerres hauran de posar al govern, com altres tants manaments negatius (*No faràs*), o com altres tants vètos i prohibicions.

I.—No permetran que l'Església realitzi noves intrusions en la vida pública dels ciutadans i en el domini de l'Escola. Procuraran donar a les lleis vigents l'interpretació més conforme amb la llibertat i el laïcisme.

II.—Endressaran tots els esforços a deixar sense efectivitat pràctica, sense aplicació, la vigència de les lleis restrictives del pensament i de la seva expressió, ja que aquestes lleis són anticonstitucionals i s'oposen a la justícia.

III.—Tractaran de convertir en obra pacífica, plenament civil, l'intervenció al Marroc. Reivindicaran el dret del Parlament a la sobirania, i per tant an el judici de l'acció africana.

IV.—Fiscalitzaran la conducta del govern en la resolució de cada cas concret que li presenti l'atzar de la vida nacional. Exerciran una acció dinàmica, ocasional, a la vora de l'acció estàtica, doctrinal, permanent.

V.—Endolciran amb llur influència l'aplicació estricta de les lleis antiquades, vestigis de l'històrica duresa, i herència d'una centuria de lluites. Convertiran evolutivament, en la pràctica, la *legislació en justícia*.

VI.—Fomentaran la cultura pública, la cultura lliberadora, clau de la presó del poble.

VII.—Emanciparan de l'acció de les col·lectivitats privades, intermitges (juntas burgeses, comissions consultives, anomenades de forces vives locals, etc.); la comunicació entre els ciutadans i el govern, per a no confondre la responsabilitat política amb l'intrusió social.

VIII.—Encaminaran les formes contributives en sentit progressiu i directe.

IX.—Iniciaran aquelles reformes de caràcter obrer que puguin ésser d'immediata vigència i prepararan l'adveniment de les ulteriors, ja de caràcter *políticament socialista*.

X.—Evitaran que en els projectes de llei ministerials, com per exemple el de reforma d'administració local, s'introdueixin articles atentatoris a la puresa del sufragi i a l'intervenció del poble en els municipis.

Aqueixa especie de decàleg se resum també en dos lemes, corresponents a la norma originària de la nostra Conjunció, mixta de negativa i positiva.

Impedir el retorn dels governs tirànics i procurar l'adveniment de la plena democràcia. Per un costat, neutralització de l'autoritarisme. I per l'altre, intensificació del lliberalisme.

GABRIEL ALOMAR

Requiescat in pace!

Resigna't, Carnaval, i amb geste agònic contempla fredament ta sepultura!... perquè viure enganyat, si no tens cura? si el teu regnat resulta ja anacrònic?

Tarat de tants esbrons, xacrós i afònic, qui allunya ja la Mort? Qui la detura? si es veu d'una hora lluny en ta figura l'aspecte decandit d'un malalt crònic!

Ja ets vell i atrofinat; i ho ets per càstic; resquiescs d'altres temps! No hi donguis voltes! La gent, avui, no està pas per... caretes, la nyonya ens treu l'humor; tot ens fa fàstic i un Idol sols tenim, del Carnestoltes: el duro disfregat de cinc pessetes:

JOAQUIM MALLEU

L'Alomar candidat?



A nova de que era molt possible que'l nostre amic i entrançable company, en Gabriel Alomar, figurés com a candidat en les properes eleccions de diputats a Corts, ha sigut acollida, a Barcelona, amb veritable goig.

Són molts els que pertanyen a diferents maticos republicans que'ns han manifestat amb entusiasme la seva aprovació a l'idea.

Arreu, el nom de l'Alomar és acollit com un símbol d'honradesa política, de desinterès i d'intel·lectualitat, i ningú dubta dels mèrits que l'adornen ni dels mereixements que té contrets per a obtenir l'alta missió de representar la nostra democràcia en el Congrés.

El seu apostolat és conegut de tothom, doctes i indoctes; el seu fervor per la llibertat ha commogut els esperits amb el brillant concurs de la seva ploma sempre noble i profunda.

Pocs com ell poden vantar-se d'haver aristocratitzat les masses, orientant-les vers l'avenir, disciplinant-les per a una lluita dignificadora i armant-les amb la sobirania de la raó.

L'Alomar és, ademés, un filòsof formidablement anti-clerical. El seu anti-clericalisme basat en l'Historia i en les lleis eternes que regeixen a l'Humanitat, sostingut generosament amb el cap alt i el cor sencer, ple d'una pietat i d'una germanor redemptores, és, en l'estat actual, com una senyera que'ns crida a acoblar-nos-hi i que l'enemic mira amb terror, car oneja pura, immaculada, sense una taca de banal positivisme ni una claudicació d'ideòleg mal avingut amb la pràctica.

De no ésser nosaltres uns disciplinats reclutes de fila, enemics sempre de produir perturbacions en el camp democràtic, ja massa dividit i sembrat de recels, llençariem pel nostre compte la candidatura del nostre amic en plena plaça pública, segurs de que l'opinió lliberal l'aculliria amb un clam d'esperança i la portaria al triomf amb el mateix entusiasme que hi duria les propies reivindicacions.

Ara sols tenim l'honor, fent-nos eco d'un anhel col·lectiu encara inexpressat, però que sentim palpar a l'entorn nostre, d'oferir a la consideració de la Junta de Defensa Republicana el nom de l'Alomar poeta, filòsof i apòstol, per a si el vol enarbolar com una senyera de redempció cívica per damunt del poble espectant, afanyós de prestigis que

puguin deslliurar-lo de tota mena de tiranies. Qui té més dret que'l nostre amic al títol honorós de campió del poble?

Del Carnaval inacabable

L'escrofolla terràquia ve a ser com una pista on hi salten i hi canten, o es torcen barbrement les humanes disfrees d'aquesta vida trista amb transeunts lluernes de pau i encantament.

El capellà, el devot, el jutge, el caciquista, la devota tardana d'història pestilent, l'orador de caçola, l'escriptor arrivista, el polític termòmetre que pert l'enteniment.

La noia enamorada de cada aparador, el jove amb optimisme de savi i de senyor, el pobre, el tonto, el dèspota, el pulcre i el desviat; tothom dúu una careta de més o de menys gruix; tots són poc o molt falsos i ningú se n'escriu; tots falten al respecte de la santa vritat.

J. COSTA POMÉS

A ulls clucs



O cal dir que'ns ompla de goig l'hermós espectacle que estàn donant els dos nuclis més importants de les forces republicanes de Catalunya. ¡Quina llàstima que aquest actual sentiment de germanor no s'hagués despertat quatre anys enrera, quan la desenfrenada reacció ens confonia a tots plegats en els seus odís salvatges!

Però mai es tard quan l'alegria es bona. Si els braços s'obren a l'impuls d'un sentiment d'amor que surt de l'ànima, s'eixamplaràn tant com convingui per a que càpiguen a l'abraçada tots els germans en idees, sense mesquins egoismes ni ridícoles desconfiances.

Convénia evitar que en nom de la Llibertat s'insultés a Catalunya, i per a lograr-ho n'hi hà prou amb no posar cara ferrenya als que vénen de terres forasteres per a deixar a casa nostre el fruit de ses energies. Era precis no permetre que en nom de Catalunya s'insultés a la Llibertat, i per a conseguir-ho bastarà que no'ns deixem absorbir per unes dretes que volen agabellar-ho tot.

Les properes eleccions seran el primer acte d'aquesta nova orientació que prenen les forces republicanes de Catalunya. Nosaltres ajudarem amb totes les nostres energies les campanyes que s'iniciïn, i ho farem amb molt més gust si es consegueix, amb generosa voluntat, que tots els republicans s'uneixin al bloc formidable que, amb molt profit per a la causa de Catalunya, deu vetllar per la llibertat dels catalans.

Perdriem el temps vivint, si de la vida no'n sapiguéssim aprofitar les lliçons de les coses. L'experiència ens ensenya que no devem mai extremar les violències contra'ls que professen substancialment les nostres idees, encara que circumstancialment ens separin motius purament accidentals. Al cap de vall, els que tenim interès en que Catalunya avenci, hem de trobar-nos forçosament sempre que perilli la seva llibertat.

Deixem-nos, doncs, de desconfiances puerils i de queixes perturbadores. Passem per alt el que s'hagin fet les coses amb més bona intenció que acert i acceptem-les com siguin, ja que la necessitat de fer-les és indiscutible. Que imiti tothom el nostre desinterès, i si l'avinença pactada tingués algun pecat original, l'abnegació de tots podrà redimir-la.

Creiem que s'acordarà lluitar també a Barcelona perquè totes les raons invocades per a l'avinença republicana han nascut aquí i no fóra natural que unes causes produïdes a la capital de Catalunya tinguessin els seus efectes, principalment i quasi únicament més enllà de la província de Barcelona. La barricada contra l'invasió d'hipòcresia que'ns empesta i que s'apodera de totes les manifestacions de nostra vida ciutadana, hem d'aixecar-la, aquí, els republicans, fent-la ben ferma i ben alta a força de sacrifici, de bona fe i de generositat.

Vinga la candidatura republicana, i, plegant-la sense mirar quins noms la componen, la propagarem i la tirarem a l'urna. Que tots els que estimen la Llibertat ens imitin, i tornarem a posar ben alt el bon nom de la Barcelona republicana, per a major honra i glòria de la nostra Catalunya.

JEPH DE JESPU

SONATA XCIII



O hi hà res que'm fassi tant fàstic com les criatures disfregades; pot-ser tant me'n fan les que van molt guarnides i sense disfregar; però això és igual. Una criatura arreglada així, com una mona de fira s'assembla a un quizenari lligat pels colzes en que, tenint gran afany de llibertat és presonera; en que, desitjant córrer, no pot moure's; en que tothom se la mira com si fos la fera-corrupcia o una altra bestia salvatge qual-sevol.

I que se'n veuen avui! N'acabo de mirar una que anava vestida de goç d'aigues; les llanes eren fetes de paper fi, ben ricat. No més esperava el misto que hi calés foc per a quedar rostideta.

Jo pensava: «Si ara s'hi acostés un goç de de veres, i l'ensumés, al veure l'enredada, la mossegaria al cul».

Ja heu menjat la truita amb botifarra, i el llomillo amb cols, i el tocino corresponent, a la diada d'avui?... No?

No sabeu complir mai amb la tradició. Jo sí que n'he menjat; per cert que m'ha fet bocaça...

Enric, porte'm beure. Què dius del dimecres de Cendra? Ateu, més que ateu!... Ja ho sé pla bé que la carn te la guardes per aquell dia de penitència; però que't penses que menjaran bacallà, a l'enterrar-la, aquests distingits membres del requeté, que en nom de la Santa Església fèrren a dos pobres-venedors?... I cal!

Menjaran botifarra i en faran a l'autoritat com de habitut.

En Romanones decididament és l'amo. No heu llegit el seu discurs?... No coneixeu la seva profecia sobre la forma en que parirèm els espanyols les futures Corts?... Es admirable.

Sense parar-se en barres, decideix, ademés, la tasca que tenen a fer les anomenades assemblees.

Qüestió religiosa? Al comte no l'interessa; ho deixarem penjant i esperant a que don Alvar tingui ganes de manar. Aleshores, la tal qüestió, serà el San Cristo gros que treurà per espantar als conservadors.

Problema del moro. Això és molt interessant—per ell, sobre tot—ja que se'n va a les seves concessions mineres per estudiar-ho d'aprop.

Els assumptes econòmics també'l preocupen molt; això ja fa temps que ho sabem.

Després venen les qüestions socials, que també el tenen aminorat.

Eh?... Què tal?

Aquí no hi hà Dato, ni Maura, ni Corominas, ni Lerroux, ni Melquiades, ni García Prieto, ni Mella. Aquí no més hi hà que Romanones.

El mana, ell disposa, i ell decideix quants diputats pertocaràn a cada fracció política.

Sembla broma, però podria ésser veritat; mes me temo que no ho sigui.

L'Ossorio i Gallardo ha predicat a Almeria sense que li passés res, és lo millor; lo mal és que vagin a escoltar-lo. Si el deixessin estar tranquil i solet aviat s'haurien acabat els discursos.

Duen que l'Alomar anira en candidatura per Barcelona. A fè de Déu que n'estaria content. Seria de les vegades que votaria amb gust i crec que, amb mi, molta gent; entre savis de Madrid i poetes de Barcelona, li han posat molta fel a la boca, al bon Alomar. Quan just seria que amb els nostres sufragis poguessim freure-li el regust.

Ja torno a tenir bocaça. Enric, beguda!

MORITZ IX

Una actitud ben definida

Nostre entrançable amic i company Gabriel Alomar, el nom del qual ha sigut inclòs aqueixos dies en projectes electorals de dubtosa procedència, ens escriu protestant d'aqueix fet i declarant palesament que no autoritza cap altra candidatura que no siga coalicionista.

«Soc—afegeix el nostre amic—un ferm defensor de la coalició electoral, conforme amb tota la meua antiga actitud d'unionista, confirmada en varis articles recents i, sobre

tot, en el darrer de LA CAMPANA DE GRACIA».

Que'ls consti, doncs, als pertorbadors, que amb més o menys bones intencions llicencen el nom de l'Alomar als quatre vents.

Veiam si les enèrgiques paraules del nostre amic acallaràn, d'un cop per sempre, tota mena de solts tendenciosos.



IV El Dia Gráfico, en la seva secció titulada «Barcelona al dia»:

Los conocidos ciudadanos «Pierre», y «León Roch», que se hallaban veraneando en la «Torre», han pasado al departamento de políticos. ¡Siempre es progreso!

Magnífic! L'autor d'aquesta gracia cruel té ben guanyada una llureia de lacai de qual-sevol noble monàrquic. Per això deu escriure així; per a fer mèrits. De totes maneres, si és que cobra per a bufó tràgic, els de la *roto-gravure* es malgasten els diners. Cridem l'atenció al director del ja anomenat *Dia Gráfico*, sobre'ls procediments d'aquest subjecte, a veure si pot ensenyar-li una altra manera de fer diners amb el periodisme sense recórrer a agudeses per l'estil. El Sr. de Argila podria treure un deixeble aprofitat, i de passada tornar al seu diari la fama d'ésser el més humorístic de Barcelona. Amb brometes com la que hem recollit, els nobles del 93; a França, varen anar a parar a la guillotina. I això és massa seriós per al diari d'en Fabra.

Per als fusters, aquest any, el dijous gras haurà sigut ben magre.

I això que, si les tradicionals truites d'aquest dia no han sortit prou molçudes, no haurà sigut per manca d'ous.

Ni tampoc de mongetes! Per mongetes, i grosses, les que fabriquen algunes persones espantadices, pensant amb lo que succeirà el dilluns si arriba a estallar el conflicte qual origen es deu als emuls de Sant Josep.

De desitjà és que'l conflicte dilluns no arribi a estallar; i que'ls fusters, a cops d'aixa, logrin estallar-lo abans.

De resultes del gran esforç intel·lectual, esmersat durant les darreres setmanes, el nostre estimat amic, l'ex-diputat Pere Corominas, ha hagut de fer uns quants dies de llit.

Afortunadament, la cosa no ha tingut l'importància que en un principi es temia, i sembla que'l *leader* nacionalista aviat tornarà a la lluita. Amén.

Per les noves que'ns arriben de l'Emporda, sabem d'una manera positiva que'l nostre bon amic en Joaquim Salvatella, té l'elecció assegurada pel districte de Figueres.

Contra'l prestigi que gosa allí i les simpaties que ha sabut guanyar-se durant l'actuació de varies legislatures, ningú s'ha atrevit a lluitar-hi; per lo tant, és molt possible que en Salvatella surti proclamat per l'article 29.

No cal dir que'ns en alegrem com ens en hauríem alegrat, pot-ser encara més, si la covardia dels ambiciosos, no hagués fet innecessaria la lluita i l'haguéssim vist obtenir una sorollosa victòria, com segurament hauria obtingut, sobre'ls seus contrincants.

L'enhorabona als simpàtics empordanesos del districte de Figueres.

LA XUSMA

Per a que nostres llegidors puguin fruit-lo reproduim, entusiasmat, aquest article d'El Poble Català. Impossibile ens sembla poguer trobar en algun altre escrit periodístic una cordialitat tan pura, un sentimentalisme tan sà i una indignació tan justificada, expressats tan honoradament, com ho fa, en les ratlles que segueixen, el nostre estimat company Marius Aguilà.

Ell convenç, posant al descobert trossos palpitanants de realitat, i contra la realitat no hi poden res els esforços dels ergotistes.

En Marius defensa una qüestió política posant-hi el cor. Això tots tenim que agrair-li.



o puc parlar. Contra'ls meus i contra'ls altres. M'he regirat contra la meua sang; he abandonat la meua llengua; m'he negat sempre a deixar aquest humil diari nostre; Catalunya ha tallat com una guillotina velles i fraternals amis-

AVICULTURA MODERNA

(Raça «gallinàcea» procedent d'incubadores místiques)



El «Pollastre» i els seus pollets.

tats meves i quan me recullo de tant en tant en la llar dels meus pares—ell igual que un cavaller del Greco; ella semblant a una «infantona»—se'm prohibeix parlar de Catalunya per a que la pau familiar no sigui torbada. Encara sento la maledicció del meu pare: «Preferiria que fossis un mal fill que no pas un mal castellà!»

Jo puc parlar contra'ls meus i contra'ls altres. Mai he estat a la Casa del Poble; mai he trepitjat cap hostatge radical: ni quan en Baroja, a instancies meves, hi va donar aquella seva conferencia. En Lerroux ha estat sempre davant meu i l'he odiat, primer com anarquista, després com a catalanista. I tenia catorze anys quan vaig començar a estimar la Social amb fe de cristià de catacomba! Veiam, doncs, qui pot dir-me ¡calla! en nom d'intranzigències nacionalistes o radicals.

I jo, no obstant, soc partidari de la coalició amb el partit radical. Per això he presentat les meves execufories, per a que ningú murmuri que existeixen en mi equivoques ideologies.

Un dia de 1909 la policia va trucar a la porta de casa. Al mateix temps, per tota la terra catalana, gent de justícia senyalava com per a una Saint Berthelemy cruenta i incruentia, les cases dels proterbs. I aquests sortiren, els uns cap a l'ergàstula, els altres cap a les terres hospitalaries de la França! ¡Quina pena donaven aquells homes que arribaven al Midi bruts, famolencs, amb els ulls encesos per l'odi! La major part havia traspasat a peu els Pirineus, caminant a colles, camps a través, lluny dels camins per on la força pública vigilava. ¡I les caravanes desfilaven sota'l sol assassi de l'agost! Així devien fugir d'Espanya els jueus, els morescs, totes les races maleïdes llençades fora pels primers ministres implacables de la catòlica monarquia espanyola.

Aquests homes torbats en els pobles frontieritzos a uns altres plens d'abnegació que a Puigcerdà eren republicans a seques, a La Junquera federals i a Port-Bou radicals. Sobre tot a Port-Bou, quants radicals d'aquests varen fer de guies, quants donaren el seu menjar i els seus diners i fins els seus vestits als fugitius! Jo sé d'un—i en Juli Piferrer, també,—que conduí un perseguit desde Cullera a Cervera, sense parar mai. Encara el fugitiu porta'l sol ficat al cap, convertit en malaltia.

Arriscaven la llibertat, qui sab si la vida! Però an ells, què? Eren republicans perseguits i els salvaven, sense demanar-los-hi la filiació. Mentres tant La Veu de Catalunya ressenyava aquestes tristeses i aquests heroismes amb un títol que jo porto gravat a la memoria amb la força d'un àcid: «La fugida de la xusma». Així, com una escupinada.

Un matí va venir a veure'm, desde Prades, en Jubany, l'ex-tinent d'alcalde de Girona el president del primer miting de Solidaritat. Jo vaig mostrar-li aquells dolors, aquelles engegades visions de l'exil... Pisos que hostat-

javen a vint, a trenta emigrants; colles de gent que menjaven, en una caçola, uns grans d'arròs ¡per a tot el dia!; vagabonds que cercaven sota'ls ponts una cambra; minyons que treballaven per a donar menjar als companys sense feina. Després li vaig mostrar La Veu, amb les paraules furientes. Ell, xusma; jo, xusma; tota aquella humanitat miserable, xusma. Erem vils, erem desferres socials que'ls civils i els goços dels pagesos ens havien d'escometre per les dreceres i els boscos abans de conseguir la frontera. En Jubany diuen que guardava la campaneta presidencial del primer miting de Solidaritat i que aquell dia la llençà a la comuna.

I ara hi hà qui ens nega perquè ens coaguem amb aquests homes que mentres La Veu ens escupia, ells, tenien per a nosaltres estimacions paternals? En la desgracia i en la persecució foren germans nostres. Qui ens obligà a ésser-ho amb el setè odi, no deu estranyar-li que avui ens tornem a aplegar, en una reconciliació de combatents que's troben de tant en tant, unes vegades camí de França, altres en una lluita electoral. Partirem el pa en l'emigració; bé podem ara partir els vots.

I ara, xusma abnegada, xusma heroica, xusma vilipendiada, xusma humaníssima, la meua mà, davant de tothom.

MARIUS

Però què fa, home?

«El príncep de Wied ha acceptat decididament el trono d'Albania.» (Telegrama de Berlín)

Sab, príncep, que l'ocurrència que aquest parte ens ha innovat fa un honor molt limitat a la seva intel·ligència? La relliscada és tant forta que jo no'n conec d'igual. ¡Volgué estrenar un manto real ara que apenes es porta!... ¡Obri un nou establiment, quan els més antics rabien i de segur, si podien, plegarien al moment!... No's cregui, príncep, que crido el mal temps per a espantar-lo; jo no faig més que avisar-lo, perquè... vaja, la ha melido.

Un trono, un ceptre daurat, una casaca lluenta... Ai!... Sab lo que representa el càrrec que li han donat? Ja ho va di en certa ocasió un autor de Barcelona: «Pesa més una corona que una paca de cotó.» De la pau que fins aquí, desconegut, ha gosat en son retiro ignorat, ja se'n pot ben despedir. Si aspira a governar amb solta, algú l'entebancarà; si és un pervers i un tirà, viurà en continua revolta.

Gent que's desviurà llepant-lo amb adulació rastrera, l'atacarà per darrera, escarnint-lo i calumniant-lo. Ara ve un grupu important protestant contra tal cosa; ara un altre que proposa que la cosa's tiri avant. Aquest delata embolics, aquell diu mal d'unes obres, els rics ataquen als pobres, els pobres van contra'ls rics. El dilluns consell secret, el dimarts sessió privada, el dimecres gran parada, el dijous dongui un banquet. En tot això, un general dimiteix per un no res; a continuació, al Congrés s'hi arma un gran sacramental. L'Hisenda està leri-leri; cau el Govern, de retop, i vostè es troba de cop sense rals ni ministeri.

Príncep, no's deixi encerar!... Ja que, per sort, se'n adona, renunciï a la corona que li volen endossar. Perquè, a més de les mentades terribles complicacions que'l volten per tots cantons, sab què passa devegades? Que un dia, un boig, un perdut, tot tranquil l'espera al pas, quan li ve bé allarga el braç, i el pobre rei... tururut!...

C. GUMA

REPICS



AJA, no n'hi havia prou amb el requetè jaumista, sinó que ara es diu que's formarà el conservador.

Alhora encara s'anuncia que l'element més jove que integra la «Juventut de la Penya Liberal» va a organitzar una guerrilla, exigint que'ls que s'hi allistin estiguin inscrits a la societat del «Tiro Nacional».

Barcelona serà, aleshores, una mena de Mèxic en petit, i el negoci d'armes el més floreixent; després, el de cotó hidròfil i vendatges antisèptics.

Com se progressa!... Abans les criatures feien pedrades; ara tiren amb bala blindada i aprenen a tirar dret.

Oh, Providencial!... I encara hi hà qui pensa apujar els lloguers dels pisos, a Barcelona?

Llegim que'l senyor Ossorio ha arplegat la grippe.

Naturalment, no sols la grippe, sinó l'hidrofòbia o qualsevol altra malaltia pitjor, tenia que agafar el senyor Ossorio, amb l'empenta de propagandista que duia.

«Maura, sí!... Maura, sí!...» Ell que vagi cridant pel món aquestes coses, que no morirà pas de vell.

A Oviedo ha caigut una tromba d'aigua que ha causat infinits estropicis.

Mentrestant, en l'«Ateneo de Madrid», en Gasset donava una conferencia cantant les excel·lències de la política hidràulica.

Si no li segueixen causa per excitacions al desastre, no hi hà justícia a Espanya.

Diumenge passat, una nodrida representació de republicans anà al cementiri vell a depositar rams de llorer damunt les tombes dels grans homes del republicanisme barceloní.

Ben fet, i arri poc o molt. Ja que no podem alçar rams de llorer pels vius, alcem-los pels morts.

Les Corts es reuniran el dia dos del pròxim abril.

En Dato no podia escullir una data més poètica.

Discursos polítics en plena primavera... Ja veureu quina florida de pastanagues!

Els jaumistes presenten candidat per Vich al director d'El Correo Catalán, senyor Junyent. Llàstima de candidatures vigatanes.

Tan bé que serviren per a embolicar llangonices!

Un día d'aquests llegirem:
«El procer jaimista, señor duque de Solferino, ha marchado á Madrid.»
L'endemà uns quants correligionaris del botifler, assaltaven a trets un domicili particular.
Els moderns emperadors tots s'assemblen: donen ordres... i guillen.

El President dels Estats Units, Mr. Wilson, s'ha vist obligat a fer un grapat de dies de llit, víctima de la febre grippal (trancaço).
Es allò que's diu: mal de molts...
Al «trancaço», tots els quefes d'estat hi estan predestinats.
S'entén, segons la *constitució* de cada un d'ells.

Diuen de Suecia que'l rei ha declarat que, si tornen a guanyar les eleccions els amics de la llibertat i del socialisme, abdicarà la corona.
Farà bé.
Que l'abdiqui a favor d'en Maura.
Don Antòn, allà a Stokolmo, podria fer una altra sagnant repressió.
I nosaltres, de passada, ens treuríem *este kolmo* de sobre.

El príncep Wied, abans d'asseure's al trono d'Albania, pensa xalar-se uns quants dies per Roma i per Viena, acompanyat de... una cartera plena de bitllets de banc.
Amb tan bona companyia ja's pot anar pel món, abans de fer el sacrifici d'acceptar una corona.
Aquest mano es veu amb la perspectiva d'una migrada Quaresma i vol fer el dijous gras.

Persones afins al senyor Maura han assegurat que, encara que aquest se nega a parlar de política, sent una viva satisfacció pel moviment que s'està realitzant a favor séu.
Ja ho suposavem.
Si l'Ossorio amb les seves prèdiques, i les joventuts conservadores amb el requeté que tracten de formar, el portessin al trono d'Espanya, encara'n sentiria més de satisfacció.
En Maura fa l'orni, però en el fons té esperances d'ésser rei.
Si l'Albania no hagués sigut tan lluny!...

A Nàpols hi hà capellanets ben aixerits, tan mateix.
Un mossèn va estar-se unes quantes setmanes en una fonda, i, al presentar-li la factura, va tocar el dos, deixant tres o quatre maletes a l'habitació.

—Menos mal!—va dir el fondista.
Però, a l'obrir els fatos, vegé amb sorpresa que eren de paper i plens d'encenalls.
Que s'aconsoli, el *beco*. Ell no ha cobrat, però ha fet una obra de caritat cristiana: «Donar menjar al qui té fam».

Sabeu qui és el president de la comissió organitzadora d'aquella junta que's proposa moralitzar els espectacles i reprimir els desmans i faltes a la moral, de que pequen alguns cines, teatres i cafès cantants?
El comte de Santa Maria de Pomés.
Si en la seva actuació, dins d'aquesta junta moralitzadora, conserva l'il·lustre procer la mateixa vis còmica que actuant dintre la política, els que vulguin passar un rato divertit no caldrà que vagin en cap teatre; en tindran prou amb assistir a les sessions d'aquella junta.

Junta a la qual, respectuosos, si secretari li falta, proposem per aquest membre al jove mossèn Pollastre.

Diàleg de sagristia.
La majordona:—No begui tant vi mossèn Benet. ¿No diu, vostè mateix, que l'alcohol és el pitjor enemic de l'home?
El mossèn:—Bé, sí; però Nostre Senyor, en canvi, ens recomana que havem d'estimar als nostres enemics.

Als voluntaris de la guerra d'Àfrica els ha tocat sempre ballar amb la més lletja.
El Congrés, fent-se càrrec de les seves justes queixes, té aprovat el concedir-los una pensió de dues pessetes diàries; però, per estar pendent d'aprobació en el Senat, no poden *disfrutar* d'aquest benefici.
Calculin quin *gran* benefici, i lo que's pot disfrutar amb dues pessetes!...
I encara els hi fan gruair!...
Si en lloc d'ésser voluntaris haguessin sigut ministres, tindrien assegurada una bona cessantia.

Un escolanet, al veure passar per la sagristia un gat negre, agafa un paraigua que hi hà en un recó i li venta un cop a l'esquena.
—Què fas, diantre?—exclama el rector.—No sé com tens cor de pegar així a una bestiola!
—Que és de vostè, pot-ser, aquest gatet?
—No, però és meu el paraigua.

Un empresari torna una partitura a un compositor inèdit.
«La musica d'aquesta revista no m'agrada prou. Haurien d'ésser aires populars, però aires populars que siguessin desconeguts».

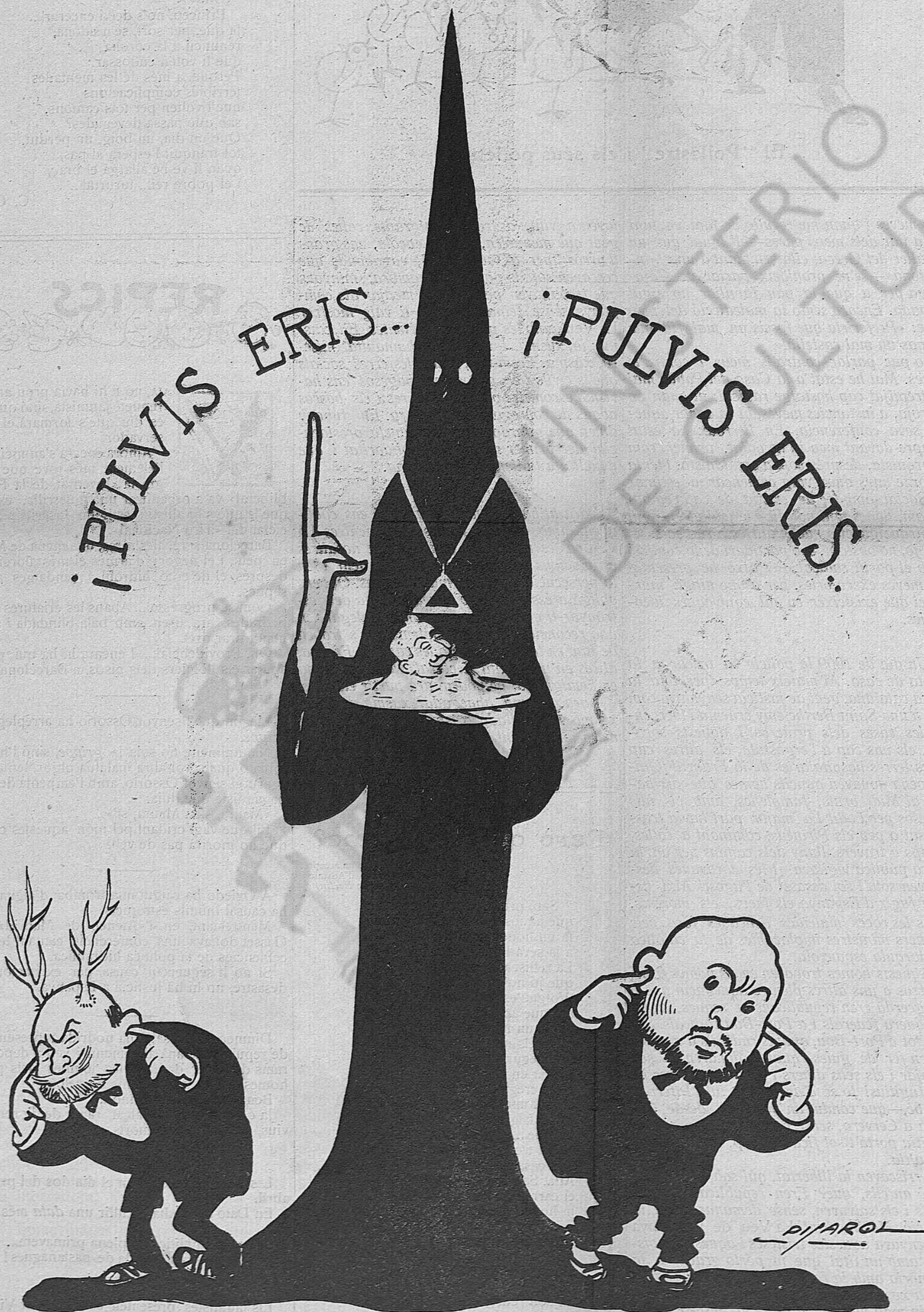
SOLUCIÓ A LA XARADA DE LA SETMANA PASSADA
Filarmònica.

DISSABTE: DIA 28

EXTRAORDINARI DE
LA CAMPANA
DE GRACIA
...
ELECCIONS
QUARESMA
...
8 planes 10 cèntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux

Dimecres de Cendra



La Bona-Mort:—Feu bugada de tots els pecats i poseu-vos bé amb el Senyor Poble, o sinó després no hi sereu a temps.